

Arrest

nr. 161 938 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTYPCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in het dorp Solnechnoye (Khasavyurt, Dagestan) en woonde in de stad Khasavyurt. U bent de moeder van E. A. (...), R. A. (...) en A. A. (...).

Op school leert u via uw vriendin Ri. A. (...) haar neef Riz. A. (...) kennen. U trouwt met hem op zestienjarige leeftijd, in 2003. In 2004 wordt jullie eerste kind geboren (E. (...)), in 2006 uw tweede (R. (...)) en in 2010 uw derde (A. (...)).

Ergens in 2011 belt Ri. (...) u op. Ze vertelt u dat ze wil trouwen met K. (...), een jeugdvriend van uw man, die wahabiet is en bij de rebellen in het bos zit. U probeert haar om te praten maar dat lukt niet. Ri.

(...) trekt naar het bos bij K. (...). Uw man laat aan haar ouders weten dat ze vertrokken is en die geven haar verdwijning aan bij de politie.

In 2012 komt u van uw man te weten dat K. (...) in Khasavyurt is omgekomen in een operatie door de veiligheidsdiensten.

In de zomer van 2014 krijgt u op uw werk op de markt in Khasavyurt plots het bezoek van Ri. (...). Ze laat zich F. (...) noemen en vertelt over haar leven bij de wahabieten in het bos en dat ze na de dood van K. (...) is hertrouwd met een rebel afkomstig uit Ingoesjetië. Zonder meer vertrekt ze weer.

Op 14 december 2014 duikt Ri. (...) nogmaals plots op aan uw marktkraam. Ze vraagt u op uw man haar die avond kan ophalen in een café. Uw man doet dat en vanaf die dag blijft Ri. (...) vier dagen bij jullie thuis ondergedoken, tot ze op 18 december 2014 aan uw man vraagt of ze hem dringend naar Ingoesjetië kan voeren. Hij doet dat. 's Anderendaags komt de politie bij u thuis binnenvallen en houdt een huiszoeking. Daarbij wordt uw internationaal paspoort ingenomen. U wordt enkele uren meegenomen voor ondervraging. Men laat u weten dat uw man en Ri. (...) onderweg naar Ingoesjetië opgepakt zijn en beschuldigen u van het geven van onderdak aan een terroriste. U zegt dat u van niets weet. Ze zeggen dat ze u nog zullen oproepen en dat u tegen Ri. (...) zal moeten getuigen en laten u gaan. U gaat bij uw ouders intrekken en als u enkele dagen later weer op de markt staat, komen een onbekende man en vrouw naar u en zeggen u dat u geen verklaringen tegen Ri. (...) mag afleggen. Op 6 en 21 januari 2015 komen er twee convocaties van de politie voor u toe, maar uw vader verbiedt u daarop in te gaan. Op 2 februari 2015 belt uw zus u op en zegt u dat het terras van uw huis in afgebrand is. Als u samen met uw vader gaat kijken, merkt u dat de burens de brand al geblust hebben. Uw vader besluit dat het voor u niet meer veilig is en hij regelt uw vertrek uit het land.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 6 februari 2015. Via de man van uw zus komt u in contact met een chauffeur die u in zijn minibus tot België voert, in vier dagen tijd. U heeft daarbij enkel uw intern paspoort op zak en geen geldige reisdocumenten. U weet niet welke route u aflegt en merkt niets van douanecontroles of grensovergangen. U komt in België aan op 10 februari 2015 waar u diezelfde dag een asielaanvraag indient.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Russische interne paspoort en twee originele convocaties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land bent vertrokken nadat u door de autoriteiten werd beschuldigd van onderdak te hebben gegeven aan een terroriste (uw vriendin Ri. (...)) en ze van u verlangden dat u verklaringen tegen haar zou afleggen – mensen die haar kenden (waarschijnlijk ook wahabieten) hadden u korte tijd daarop bedreigd dat u niets over Ri. (...) mocht zeggen (CGVS p. 7 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen legt u bijzonder opvallende en weinig aannemelijke verklaringen af over Ri. (...) en K. (...), dé spilfiguren in uw asielrelaas. U weet niet wat de familienaam is van K. (...) en bent er zelfs niet zeker van of K. (...) wel zijn echte naam is. Aangezien K. (...) een jeugdvriend is van uw man en samen was met uw goede vriendin Ri. (...), is het allerm minst geloofwaardig dat u niet eens op de hoogte bent van zijn naam. Dat u hem zelf maar een paar keer gezien heeft, is maar een povere verklaring voor uw onwetendheid; u verklaart immers dat uw man u over zijn activiteiten (bij de wahabieten) vertelde, dat Ri. (...) u vertrouwde als goede vriendin en dat u met haar veel over K. (...) sprak, onder andere toen zij vier dagen bij u thuis zou hebben gelogeerd in december 2014 (CGVS p. 8, p. 9, p. 10, p. 13 & p. 14). In deze context valt ook het volgende op. U zegt dat Ri. (...) u ergens in 2011 opbelde met de melding dat ze K. (...), die in de bossen zat bij de wahabieten, achterna wou gaan en dat ze met hem zou trouwen. Hoe het komt dat Ri. (...) met iemand wou trouwen die in de bossen zat, weet u niet: u verklaart niet eens te weten dat ze contact hadden met elkaar en dat ze misschien al contact hadden met elkaar sinds hun jeugd, maar u weet eigenlijk niet hoe ze elkaar leerden kennen. Als u later gevraagd wordt of Ri. (...) en K. (...) effectief getrouwd waren, weet u dat eigenlijk niet, maar gaat u ervan uit van wel omdat iemand niet zomaar kan weglopen naar iemand zonder (islamitisch) getrouwd te zijn. U weet niet of er een huwelijk zou zijn geweest zonder medeweten van Ri. (...)’s ouders (omdat zij het niet eens waren met haar beslissing om weg te lopen naar K. (...) in de bossen). U zegt dat u Ri. (...) later (in 2014) wel vroeg hoe het precies zat met haar huwelijk met K. (...), maar daarop kan u dan weer niet zeggen waar en wanneer er een huwelijksritueel zou zijn geweest (CGVS p. 7-8, p. 9-10). Welnu, aangezien Ri. (...) uw goede vriendin was die u blijkbaar in 2011 toevertrouwde dat zij naar K. (...) zou gaan en u haar in 2014 tweemaal zou hebben teruggezien waarbij jullie honderduit praatten over K. (...) en haar leven met hem (zie boven), is het niet geloofwaardig dat u zo vaag blijft over een essentieel punt als het huwelijk tussen Ri. (...) en K. (...): volgens uw eigen verklaringen is een (islamitisch) huwelijk immers noodzakelijk om iemand ergens te gaan vervoegen.

Dat u daarnaast ook zo slecht op de hoogte bent van de omstandigheden rond de dood van K. (...), valt evenzeer op. U zegt dat K. (...) in 2012 omkwam tijdens een operatie van de veiligheidsdiensten in

Khasavyurt, maar wanneer in 2012 dat was, kan u niet aangeven, evenmin als waar in Khasavyurt die operatie was en in welke omstandigheden dat gebeurde (CGVS p. 8-9). Aangezien K. (...) een cruciale rol speelt in uw relaas, aangezien uw man u over K. (...)s dood inlichtte en aangezien u zelf van Khasavyurt bent, is het maar weinig aannemelijk dat u hierover weinig blijkt te weten. U zegt ook dat Ri. (...) na K. (...)s dood hertrouwde met één van zijn vrienden uit het bos. Behalve dat die man uit Ingoesjetië zou komen, blijkt u niet te weten hoe die man heette of wanneer ze hertrouwde (CGVS p. 10). Gezien uw vertrouwensband met Ri. (...) en het feit dat zij u in 2014 nog tweemaal zou zijn komen opzoeken en jullie daarbij veel met elkaar praatten (zie boven), is het niet aannemelijk dat u over dit tweede huwelijk zo goed als niets weet te zeggen.

Tijdens haar vierdaags verblijf bij u thuis in december 2014, praatte u, zoals gezegd, veel met Ri. (...); tot ze uw man vroeg om haar dringend naar Ingoesjetië te brengen. Waarom zij zo snel naar Ingoesjetië moest, of waar precies ze moest zijn, weet u evenwel niet (CGVS p. 11). Ook dit is bijzonder opvallend in het licht van de goede vriendschapsband die u met Ri. (...) verklaart te hebben.

Over de feiten die u zelf zou meegemaakt hebben, dienen een aantal opmerkelijke vaststellingen gedaan te worden.

Zo verklaart u dat Ri. (...), nadat ze naar de wahabieten in de bossen was getrokken in 2011, u tweemaal kwam opzoeken op de markt in Khasavyurt (zomer 2014 en december 2014) en dat ze bij haar laatste bezoek vroeg dat uw man haar zou gaan ophalen in een café in Khasavyurt (CGVS p. 9 & p. 10). Rekening houdend met het algemene gespannen klimaat in uw land wat betreft clashes tussen de ordediensten en de rebellen (zie toegevoegde informatie), vraagt het CGVS zich echter luidop af waarom Ri. (...) (een terroriste volgens de autoriteiten van uw land die zich sinds 2011 had aangesloten bij de rebellen in het bos) na drie jaar weer zou opduiken op een zeer openbare plaats als de markt van Khasavyurt, een plaats waar er volgens u vaak controles zijn door de politie (CGVS p. 5). Het is in deze context ook maar weinig aannemelijk dat zij met uw man (haar neef) op een even openbare en bedenkelijke plaats als een café met veel prostituées zou willen afspreken, als zij volgens u niet gezien zou worden en niet de aandacht op zich zou trekken (CGVS p. 14). Als u hierop gewezen wordt, weet u daar ook geen verklaring voor te geven (CGVS p. 15). Nog in dit opzicht is het bijzonder opmerkelijk dat Ri. (...) zich bij jullie thuis in de nieuwe wijk Michurina in Khasavyurt zou schuilhouden (december 2014), als zij niet gezien zou worden maar zelf van daar afkomstig was en riskeerde dat haar vader haar had willen vermoorden omdat ze destijds zonder zijn toestemming van huis was weggegaan (bovendien had hij de politie al ingelicht over haar vertrek naar de bossen indertijd) (CGVS p. 8, p. 14).

Verder legt u nog een opvallend tegenstrijdige verklaring af. U verklaart dat u eind december 2014, vlak voor nieuwjaar, op de markt werd benaderd door een man en een vrouw die dreigden dat u niets mocht zeggen over Ri. (...) aan de politie. U belde daarop meteen naar uw vader die u kwam ophalen en, nadat u wat spullen thuis was gaan ophalen, trok u sinds die dag bij uw ouders in in het dorp Solnechnoye. U verklaart dat u sindsdien niet meer naar uw eigen huis bent geweest (CGVS p. 12-13). Meteen daarop zegt u dan opvallend genoeg dat u op 2 februari 2015 met uw vader nog naar uw huis bent teruggekeerd omdat u van uw zus had gehoord dat er daar een brand was geweest (CGVS p. 13). Dit zijn opvallend tegenstrijdige verklaringen.

U verklaart dat u tijdens uw ondervraging op 19 december 2014 bij de politie te horen kreeg dat uw man en Ri. (...) onderweg naar Ingoesjetië gearresteerd werden. Waar dat precies gebeurde, weet u niet, evenmin als hoe dat precies gebeurd is. Meer nog, u verklaart na uw vrijlating niet geprobeerd te hebben meer te weten te komen over de arrestatie van uw man en Ri. (...) en of dat überhaupt wel waar was, zelfs niet via uw mannelijke familieleden (zoals uw vader of schoonbroer). U heeft ook geen nieuws over een eventuele officiële beschuldiging aan uw adres en heeft daar klaarblijkelijk ook niet naar geïnformeerd op één of andere manier (CGVS p. 12 & p. 13-14). Van iemand die beschuldigd wordt van onderdak te hebben verleend aan een terroriste waardoor haar man reeds opgepakt zou zijn, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat ze pogingen onderneemt om meer te weten te komen over de afloop van de arrestatie van haar man en de stand van zaken van de beschuldiging tegen haarzelf. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen en aldus weinig interesse aan de dag blijkt te leggen voor het verdere verloop van uw problemen, draagt andermaal weinig bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ter staving van uw relaas legt u twee convocaties van de politie van uw land neer (documenten 3 & 4). Deze stukken zijn echter niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies zouden kunnen wijzigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Aangezien uw asielrelaas om verscheidene redenen niet geloofwaardig werd bevonden (zie boven), kunnen de door u neergelegde convocaties de vastgestelde ongeloofwaardigheid dan ook niet omkeren. Daarbij komt dat uit de toegevoegde informatie blijkt dat officiële documenten in de noordelijke Kauskasus gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Bovendien dient te

worden opgemerkt dat de twee verschillende convocaties wel eenzelfde serienummer hebben (13-524) en dat op de voorziene plaats om de hoedanigheid van de geconvoceerde te noteren opvallend genoeg gewoon de naam van de bevoegde onderzoeker staat (A. (...) S. V.). 12). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (i.c. het Onderzoekscomité van de rayon Khasavyurt in Dagestan).

Ten slotte kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt. Zo verklaart u dat u op 6 februari 2015 uit uw dorp Solnechnoye vertrok in een minibus die u helemaal naar België voerde. Hoeveel er voor uw reis betaald moest worden, weet u niet. U had geen geldige reisdocumenten bij zich (uw internationaal paspoort was naar eigen zeggen ingehouden na de huiszoeking bij u thuis op 19 december 2014, CGVS p. 5). U weet niet doorheen welke landen u gereden heeft en kan geen enkele naam opnoemen van een plaats, dorp of stad die u onderweg gepasseerd zou zijn. U voegt eraan toe dat u zelfs niet in Moskou gepasseerd bent, wat uitermate opvallend is omdat u op de DVZ had gezegd dat de enige plaats waarvan u wist dat u er passeerde, Moskou was (verklaring DVZ 13.02.2015 vraag 33). Onderweg zou u niets gemerkt hebben van een douane of grensovergang en nergens vragen of controle gekregen hebben (CGVS p. 6-7). Dergelijke onwetendheid aangaande de modaliteiten van uw reis is echter maar weinig aannemelijk: aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het maar weinig aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject, de organisatie en andere modaliteiten van uw reis. Bovendien, los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens uw reis van de Russische Federatie naar België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van de Europese Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Ook worden personen vrachtwagens onderworpen aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen. Dat u tout court zelfs géén controles opgemerkt zou hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden, niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden zijn om de nodige voorzorgen te nemen. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een legale reisweg aan de hand van de daartoe benodigde reisdocumenten verzwijgt – dit in tegenstelling tot uw verklaringen dat uw internationaal paspoort zou zijn afgenomen tijdens een huiszoeking in december 2014. Hierdoor ontstaat het sterke vermoeden dat u bepaalde reis- en identiteitsdocumenten (zoals bijvoorbeeld uw internationaal paspoort) bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Deze vaststelling maakt opnieuw dat de huiszoeking waarbij uw paspoort zou zijn afgenomen, weinig geloofwaardig is.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten

en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw intern paspoort bevat louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De twee convocaties werden reeds eerder besproken (zie boven) en het rapport dat uw advocaat neerlegde, bevat enkel algemene informatie over uw land (zoals dat ook kan teruggevonden worden in de toegevoegde informatie), niet over uw individueel asielrelaas. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het niet weten van de familienaam van K. betoogt verzoekende partij dat dient rekening te worden gehouden met haar etnie en het leven in een islamitisch gezin. Als vrouw mocht zij immers slechts haar man en zijn bezoekers bedienen zonder enig woord te mogen zeggen. Na het brengen van eten en thee verdween zij direct in het vrouwelijk gedeelte van het huis. Als ze meer over K. bij haar man zou vragen, zou dit betekenen dat ze in K. geïnteresseerd was wat direct ontrouw betekende, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij oppert dat toen zij in de zomer van 2014 Ri. terugzag deze niet meer de "vroegere" Ri. was die ze gekend had. Ze was niet meer de openhartige en warme vriendin van vroeger die alles met haar deelde, wat de beperkte kennis van verzoekende partij over Ri. en K. verklaart. Ze is dan ook eerlijk in haar antwoord dat ze niet weet of één of ander huwelijksritueel in het bos plaatsvond. Om dezelfde reden is verzoekende partij niet op de hoogte van de reden waarom Ri. zo dringend naar Ingoesjetië gebracht moest worden.

Het gebrek aan kennis over wanneer en hoe K. omgekomen is, wijt verzoekende partij aan het gegeven geen enkele band met K. te hebben gehad en aan de vaststelling dat zij er geen enkel persoonlijk belang bij had om te weten wanneer en in welke omstandigheden dit precies gebeurde.

Waarom Ri. het zich riskeerde twee keer op de openbare markt in Khasavyurt te komen en af te spreken in een publiek toegankelijk café is iets wat aan Ri. zelf zou moeten worden gevraagd en niet aan verzoekende partij, aldus deze laatste. Verzoekende partij vermoedt dat een gezochte persoon zich beter kan verbergen op plaatsen waar er veel volk aanwezig is.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat de bewering van verzoekende partij dat zij verstoken bleef van enige informatie over K. vanwege haar echtgenoot omdat zij een vrouw was in een islamitisch gezin niet strookt met haar verklaringen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 oktober 2015 waarbij zij voorhoudt dat het haar echtgenoot was die haar in detail vertelde over de omstandigheden waarin K. om het leven kwam (administratief dossier, stuk 4, p. 8 en 9). Bovendien merkt de Raad op dat informatie over K. eveneens van haar goede vriendin Ri. kon worden verkregen met wie K. getrouwd was. Ook het verweer dat Ri. in 2014 niet meer de 'vroegere' Ri. was en niet meer de openhartige en warme vriendin van vroeger, is flagrant strijdig aan de beweringen van verzoekende partij bij voormeld gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers verklaarde verzoekende partij bij dit gehoor dat tijdens de eerste ontmoeting op de markt in de zomer van 2014 zij en Ri. elkaar omhelsden, *"ze over haar leven heeft verteld"* en ze onder elkaar vertelden *"wat er op hun lever lag"*. Ook over de vier dagen verblijf van Ri. bij haar thuis in december 2014 stelt verzoekende partij dat ze *"over veel dingen aan elkaar verteld hebben"*, dat verzoekende partij zaken vroeg over K. waarop Ri. liet blijken dat ze heel verliefd waren en vertelde dat hij een goede echtgenoot was en ze veel samen hebben gereisd (administratief dossier, stuk 4, p. 9 en 10). Het strijdig zijn van het voormeld verweer van verzoekende partij met haar uitspraken bij het gehoor op het Commissariaat-generaal ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoekende partij het niet weten wanneer in 2012 K. werd omgebracht en waar in Khasavyurt dit gebeurde, poogt te verantwoorden door te wijzen op de afwezigheid van enige persoonlijke band met K. en het gebrek aan enig persoonlijk belang bij deze wetenschap, kan door de Raad de noodzaak van een persoonlijke band tot het verkrijgen van deze informatie niet worden ingezien en is de Raad van oordeel dat indien de feiten zich werkelijk zouden hebben voorgedaan gezien de kennis van de echtgenoot van verzoekende partij desbetreffend en vooral gezien het honderduit praten met Ri. over K. van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij ook van deze elementen in kennis is.

Het vermoeden van verzoekende partij dat een gezocht persoon zich beter kan verbergen op een plaats waar veel volk is, kan in deze door de Raad niet worden aangenomen daar verzoekende partij zelf aangaf dat op de markt vaak politiecontroles werden gehouden (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Dat een door de autoriteiten gezocht rebel wiens echtgenoot reeds door de autoriteiten in een gerichte actie tegen wahabieten was omgebracht zich openlijk op publieke plaatsen gaat manifesteren, waar in deze dan nog de politiecontroles frequent zijn, doet verwerende partij terecht besluiten dat ook deze vaststelling bijdraagt tot een verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van het voorgehouden asielrelaas. Daarenboven wijst de Raad erop dat de besteden beslissing als geheel moet

worden gelezen en niet als een opsomming van aparte motieven die elk op zich de besteden beslissing dragen.

2.2.4. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het al dan niet nog een bezoek brengen door verzoekende partij aan haar eigen huis na in december 2014 te zijn ingetrokken bij haar ouders oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.5. Waar verzoekende partij met betrekking tot de onwetendheid over de omstandigheden van de arrestatie van haar echtgenoot en over de huidige stand van zaken oppert dat ze als vrouw in de Kaukasische republieken geen enkel werkelijk recht heeft en niet zelfstandig mag handelen oordeelt de Raad vooreerst dat dit een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd en verder dat deze opmerking niet in het minst afbreuk doet aan de motivering van verwerende partij dat dergelijke informatie eveneens door toedoen van haar vader of schoonbroer had kunnen worden ingewonnen.

2.2.6. Daargelaten de vaststelling of het verweer van verzoekende partij correct is dat de nummers op de convocaties telkens verwijzen naar het persoonlijk enig strafdossier van verzoekende partij waardoor ze identiek zijn, stelt de Raad evenwel vast dat dit verweer hoegenaamd geen afbreuk doet aan de motivering van verwerende partij dat deze convocaties totaal foutief werden ingevuld, meer in het bijzonder dat op de voorziene plaats om de hoedanigheid van de geconvoceerde te noteren opvallend genoeg gewoon de naam van de bevoegde onderzoeker staat, dat dergelijke stukken tegen betaling kunnen worden verkregen en dat op zichzelf bijgebrachte documenten ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas kunnen herstellen.

2.2.7. Tot slot oordeelt de Raad – in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift – dat het insinueren van een verzwijgen van de echte vluchtroute en de identiteitsdocumenten om zo de hierin vervatte informatie, zoals een visum en het ogenblik van vertrek, verborgen te houden niet tegenstrijdig is aan de vaststelling dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden daar verzoekende partij bijvoorbeeld ook op een legale wijze Europa kan zijn binnengekomen. Waar verzoekende partij poneert dat na controle van het “EU computernetwerk” zij geen visum bezit, wijst de Raad erop dat ook deze opmerking een blote bewering betreft. Verder laat verzoekende partij de rest van de uitgebreide motivering aangaande het ongeloofwaardig bevinden van de door haar voorgehouden reisroute ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Desbetreffende motivering van verwerende partij wordt evenwel door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn

beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 oktober 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT